

командвамъ момчетиитѣ отъ махалата, думаше: моятъ синъ ще стане сжщи Столѣтовъ!... Ха-ха-ха!... А кждѣ сж другитѣ — Лина, Мара, Вѣрка?...

— Ами тѣ сж отколѣ излѣзли. Да пратя да ги викнатъ.

— Не, старо, не — чакай. Заведи ме първомъ вжтрѣ.

Момиченцата, боязливо и очудено стжпаха слѣдъ тѣхъ, като стискаха подъ мишци скжпитѣ подаръци — портретитѣ на милитѣ дѣдо и баба. Тѣ на всѣка стжпка обръщаха глави и зѣпаха ту изографисанитѣ съ стари шарки стѣни, ту рѣзанитѣ тавани, ту жгловитѣ криволци, долапи и пизули, вавросани, съ сини и розови лалета, ту старитѣ картини по стѣнитѣ, ту шаренитѣ килими по пруста и рѣзанитѣ стари столове по жглитѣ му. И тѣмъ се струваше, че сж излѣзли изъ колиба и сега влизатъ въ нѣкой старъ дворецъ и сѣрдчицата имъ тупкаха и се свиваха въ страхлива радостъ и безпокойство.

— Е, дѣца — елате сега тукъ, седнете при мене — тѣй. — Каза полковникътъ, като се намѣсти при кржглата маса въ срѣдата на стаята. — А ти, какво, вижъ тамъ, въ кухнята — се ще се намѣри нѣщо за гладни стомаси. Пжтътъ ни изглади хубавичко А послѣ — прати да викнатъ господаритѣ.

Старецътъ скоро изпраздни шишето червено вино, странитѣ му поруменѣха, очитѣ му весело заблѣскаха. Той знаеше, че за болестъта си не трѣбваше да пие нищо, ала днесъ бѣше разположенъ като никога — днесъ бѣше празникъ за него и той се отпустна. Приказва на дѣцата, подканя ги да ядатъ, тупа ги по издутитѣ бузички и се смѣе съ пълень гласъ. Въ това врѣме се отвориха вратата